

1 Timotheüs 1:16-20

Ik ben de vorige keer geëindigd met die krachtige uitspraak dat Christus in de wereld is gekomen om zondaren te behouden. Woorden van dezelfde strekking heeft Jezus zelf ook uitgesproken: Ik ben gekomen om het verlorene te zoeken en te redden!

(Lk.19)

Paulus wil graag de waarheid van deze uitspraak onderstrepen met zijn eigen leven. Kijk maar naar mij. Ik neem een eerste plaats in onder de zondaars. Ik heb de gemeente vervolgd. Aan mij kun je zien dat Gods genade groter is dan mijn zonde. En dat geldt echt niet voor mij alleen. Wat met mij is gebeurd mag een voorbeeld zijn voor alle mensen die later nog in Christus zullen gaan geloven. Ik ben het levend voorbeeld van de genade, het geduld en het medelijden van de Here Jezus Christus. Je hoeft alleen maar naar mij te kijken, zegt Paulus, om weer te weten hoe waar het is dat Christus in de wereld is gekomen om zondaren te redden.

Nu was Paulus een vervolger van de gemeente. Je kunt dan gerust zeggen dat je een zondaar bent. Maar zondaren zijn er in allerlei soorten en maten. Wie willens en wetens de Heer Jezus buiten zijn leven sluit is ook een zondaar. Al leeft hij of zij nog zo sociaal en humaan. Wie willens en wetens vasthoudt aan een ernstige zonde is ook een zondaar, omdat hij of zij niet wil breken met die bewuste zonde. Samengevat kun je zeggen dat zondaren mensen zijn die zichzelf willen handhaven en weigeren door de knieën te gaan. En dat is nu net het enige dat nodig is om te ontdekken hoe groot de genade, het geduld en het medelijden van Christus is.

Als Paulus het heeft over die grootheid van genade komt hij tot een lofprijzing. *De Koning der eeuwen, de onvergankelijke, de onzienlijke, de enige God, zij eer en heerlijkheid in alle eeuwigheid.*

Menselijke woorden schieten tekort om Gods grootheid onder woorden te brengen. De Koning der eeuwen, de God die er altijd is geweest en altijd zal zijn. Voor ons niet voor te stellen. God is onvergankelijk in tegenstelling tot ons mensen. Wij zijn onderhevig aan vergankelijkheid. We ervaren het aan den lijve.

Paulus noemt God de enige God. Er is geen God buiten Hem. Er is maar één God en die God is de Schepper van de planeten. En die God is genadig en liefdevol. En daarom is Hij onze lofprijs waard. Paulus besluit zijn lofprijs met Amen. Het is vast en zeker. Zo is het!

Na het grootmaken van Gods naam roept Paulus Timotheüs nog eens op om bij z'n opdracht te blijven. Hij moet optreden tegen de dwaalleraren in Efeze en de gemeente in tegenstelling tot wat de dwaalleraren doen opbouwen in de liefde.

Als Paulus deze woorden zegt sluit hij aan bij de profetieën die in het verleden over Timotheüs zijn uitgesproken. Paulus zegt er niet bij hoe die profetieën luidden, maar Timotheüs heeft dat zelf natuurlijk wel geweten. Naar alle waarschijnlijkheid zullen de woorden die over hem zijn uitgesproken van dezelfde strekking zijn als de woorden die over Paulus zijn uitgesproken in Antiochië (Hand.13:1-3). Daar is via mensen die de gave van profetie hadden door de Heilige Geest duidelijk gemaakt dat Paulus en Silas afgezonderd moeten worden voor het zendingswerk. De gemeente reageerde daarop door hen de handen op te leggen en hen uit te zenden.

Mogelijk kijken wij daar wat vreemd tegen aan. Meestal maken wij ons ervan af door te zeggen, dat we iets dergelijks vandaag niet meer nodig hebben. Maar dat is niet terecht. Als we Handelingen 13 lezen wordt duidelijk dat die profetie niet uit de lucht komt vallen. De gemeente is aan het vasten en bidden. Wat de Heilige Geest gaat zeggen is een reactie op aanhoudend gebed van de gemeente. Daar ligt het punt waar het op aan komt. Bij ons is de volgorde nog wel eens anders. Eerst maken we een plan of nemen een beslissing en daarna vragen we Gods zegen over ons plan en over onze beslissing.

In Antiochië deden ze dat dus anders. Daar werd eerst gebeden. En dan komt de Here God met z'n plan. In het ene geval nemen wij dus de leiding en God mag ons volgen. In het andere geval neemt God de leiding en volgen wij Hem. Het zou wel eens zo kunnen zijn dat wij niet langer klaar moeten staan met onze plannetjes waaraan God z'n fiat mag geven, maar we meer moeten bidden: Heer, wat wilt U dat we doen zullen? Ook als we nadenken over het beroepingswerk en de vacatures die er zijn, lijkt het me goed dat we die volgorde aanhouden. Bidden om Gods leiding. Heer wat wilt U? Wijst u ons de weg. We willen niet dat U achter ons aanloopt, maar dat wij achter U aanlopen!

Zoals het in Antiochië ging bij Paulus en Silas, zo zal het ook wel ongeveer bij Timotheüs gegaan zijn. En Paulus' opdracht om in Efeze te blijven is daarmee in overeenstemming. En de ooit uitgesproken profetieën mogen voor Timotheüs een steun zijn bij het werk in de gemeente. Hij mag weten dat Hij door God zelf is aangesteld in de bediening. Hij is niet op eigen houtje de gemeente binnen gedrongen.

Nu zijn er in Efeze mensen geweest die niet Gods leiding hebben gezocht in hun leven. In tegendeel, ze hebben Gods leiding van zich afgestoten en hun geweten het zwijgen opgelegd. Het gevolg is dat hun geloof schipbreuk heeft geleden. Dat is het onvermijdelijke gevolg. Dat is gebeurd met Hymenaeüs en Alexander. Hymenaeüs wordt ook genoemd in de 2^e brief van Paulus aan Timotheüs (2Tim.4:14). Hij blijkt een dwaalleer ten aanzien van de opstanding te verkondigen. Door zijn dwaalleringen is het geloof van hemzelf en van anderen afgebroken. Paulus heeft hem samen met Alexander overgeleverd aan satan. Het overleveren aan satan komen we ook in de 1^e Corinthebrief tegen (5:5). Ik vermoed dat, als vermaningen niet meer helpen en alles gedaan is om deze mensen weer op het rechte pad te krijgen, zij uit de gemeente zijn verwijderd. Wie uit de gemeente wordt verwijderd valt niet langer onder Gods bescherming. Maar we leren uit 1 Cor.5 dat ook het doel van deze tuchtmaatregel moet zijn dat mensen tot inkeer komen en hun geest behouden wordt op de dag van het oordeel. Zo is tucht altijd bedoeld. Ik heb het vaker gezegd, tucht komt van het Duitse woordje ziehen en dat betekent trekken. Ook strenge maatregelen zoals uit de gemeente verwijderen hebben het doel dat mensen weer naar God toe getrokken worden. Gevolg kan zijn dat de satan hen zal kwellen en met vuisten slaan, zoals hij ook Paulus zelf met vuisten sloeg door hem een doorn in het vlees te geven. Maar het doel moet bekering zijn zodat deze mannen hun dwaalleer loslaten en Christus de eer geven die Hem toekomt.

Want nogmaals, Hem komt toe alle eer en heerlijkheid, in alle eeuwigheid!

AMEN